

човѣкъ отъ снѣгъ. Най-напредъ носѣтъ на снѣжния човѣкъ бѣше вирнатъ и го кръстиха Голѣмъ Тилко. После направиха носа чипъ и кръстиха човѣка Срѣденъ Тилко. После изгърбатиха носа и човѣка стана Малъкъ Тилко. А най-подиръ изостриха носѣтъ тънъкъ дълъгъ и кръстиха снѣжния човѣкъ Тилилей.

И стана Тилилей единъ човѣкъ съ четири имена, Тритѣ имена — едно име на трима души, пъкъ четвъртото — Тилилей.

Днесъ та утре, днесъ та утре, сбра Тилилей тритѣ имена, изяде ги и остана съ едно име. Остана си съ четвъртото име — Тилилей. Но шомъ изяде едното име на тримата души, неговото име стана име и за четирмата. Ами сега?

И, ето ти, че се прекръстиха отново: Голѣмъ Тилко-Тилилей, Срѣденъ Тилко-Тилилей, Малъкъ Тилко-Тилилей и Тилилей-Тилилей.

День и два дни всичко вървѣ криво-лѣво добре. Май че длъжки станаха имената, но — не вреди. Ала на третия день единъ Тилко рече:

— Азъ съмъ Тилилей-Тилилей, пъкъ вие сте дошли ужъ да приказвате съ мене.

Другитѣ Тилковци се замислиха:

— Че кой си ти?

— Азъ съмъ Голѣмъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей!

Срѣденъ Тилко Тилилей и Малъкъ Тилко Тилилей нищо не разбраха.

— Кой? Кой?

— Азъ съмъ Голѣмъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей!

Мислиха, размисляха — така трѣбва да бжде. И пакъ се прекръстиха: Голѣмъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей, Срѣденъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей, Малъкъ Тилко Тилилей-Тилилей-Тилилей и Тилилей-Тилилей.

Но шомъ пекна веднажъ слънце, Тилилей-Тилилей се намръщи и изъ очитѣ му закапаха едри, бистри сълзи.

— Вижете го, заплака! — изправи се единъ Тилко предъ снѣжния човѣкъ и, като впери погледъ въ него, каза: — Хей, Тилилей Тилилей-Тилилей, защо плачешъ?